

Zeleni rt

Prije nekoliko dana vratio sam se s vrlo zanimljivog putovanja. Proveo sam tjedan dana na Kabo Verdeu, otočju koje se nalazi usred Atlantskog oceana, gotovo 600 km istočno od najbliže afričke obale. Na putovanje u taj dio svijeta potaknula me prijateljica Ivana koja je prije mnogo godina volontirala na otoku Santiagu, jednom od deset otoka koji čine arhipelag. Ondje je predavala engleski jezik u osnovnoj školi. Njezina je misija bila dio projekta kojim se zemljama u razvoju željelo omogućiti da što više djece završi barem osnovnu školu. Naime, kada bi sva djeca osnovnoškolske dobi znala čitati, svjetsko bi se siromaštvo smanjilo za 12 %. Zahvaljujući financijskim sredstvima Europske unije, koja je najveći darivatelj humanitarne pomoći na svijetu, u razdoblju od 2007. do 2013. u osnovnu školu krenulo je 14 milijuna djece.

Mi ovdje u Europi stvari često uzimamo zdravo za gotovo. Potpuno nam je normalno da nas ujutro na stolu dočeka bogat doručak, da otvorimo slavinu iz koje teče pitka voda i da upalimo računalo bez kojeg nam je život nezamisliv. Odlazak u školu naša je uobičajena svakodnevnica.

Ivana je predavala u školi koja se nalazila na otvorenom, ispod stabala palmi. U kišnom razdoblju djecu su štatile cerade. Pitku vodu donosile su žene s obližnjih izvora, noseći i do 20 litara na glavi. Skromni obroci sastojali su se od prženih banana i krumpirove kaše, rijetko se jela riba, a pečeni kozlić služio se samo na blagdane. O računalima nije bilo ni govora, a kamoli o bežičnom internetu. Ivana je svejedno bila oduševljena zemljom, a ponajviše ljudima i njihovom gorljivom željom za znanjem.

Po dolasku u glavni grad Praiju uzalud sam tražio škole pod palmama i nosačice vode. Zatekao sam moderne, popločene ulice, velebne zgrade i zelene parkove pune mladih ljudi koji s računalima u krilu uživaju u povjetarcu ili razgovaraju mobitelom. Ovu smo školu primjerice sagradili s pomoću sredstava iz Luksemburga, govori mi Ildo, moj vodič, pokazujući modernu staklenu zgradu. Danas nam pomoć više nije potrebna, kaže ponosno Ildo, jer odlično napredujemo. Osnovna je škola obvezna, pismeno je 90 % stanovništva, a svaki četvrti stanovnik završio je studij. Naš je obrazovni sustav drugi po razvijenosti u Africi, odmah nakon Južne Afrike. Budući da smo korijenima povezani s Europom, a zemljopisno smo dio Makaronezije, kojoj pripadaju i Kanarski otoci, nadamo da će naša zemlja jednom čak postati dio Europske unije!